

Arrest

nr. 158 720 van 16 december 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 14 oktober 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 september 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 december 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DHONDT loco advocaat K. VERSTREPEN en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 8 februari 2006 en heeft zich een negende keer vluchteling verklaard op 21 mei 2014.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 28 mei 2014 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op 16 juni 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot inoverwegingname (meervoudige asielaanvraag). Verzoeker werd gehoord op 6 februari 2015 en op 18 mei 2015.

1.3. Op 14 september 2015 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Palestijnse moslim afkomstig uit het vluchtelingenkamp Rashidieh, Libanon. Op 27 januari 2006 verliet u Libanon en reisde u via Syrië en een onbekende weg naar België waar u op 9 februari 2006 een eerste maal asiel aanvroeg. U verklaarde dat u als loodgieter werkzaam was en in januari 2006 ingehuurd werd door H.(...) A.(...) H.(...), de verantwoordelijke van het ‘Palestinian Front for the Liberation of Palestine-General Command’ (PFLP-GC). Toen u aan het werk was in zijn huis werd u verleid door zijn echtgenote. Jullie werden betrappt door H.(...) A.(...) H.(...). Sindsdien werd u door hem en zijn handlangers gevisieerd. Ter staving van uw eerste asielaanvraag legde u uw identiteitskaart en uw UNRWA registratiekaart voor.

Op 8 juni 2006 sloot het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) uw eerste asielaanvraag af met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

U keerde niet terug naar uw land van herkomst en vroeg op 14 juli 2006 een tweede maal asiel aan in België. U baseerde zich hierbij op de asielmotieven die u had aangehaald bij uw eerste asielaanvraag. U voegde hieraan toe dat uw vader beledigd en geslagen werd door H.(...) A.(...) H.(...) en leden van zijn groepering. U legde geen nieuwe documenten voor.

Op 18 juli 2006 besliste de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) uw asielaanvraag niet in overweging te nemen.

U keerde niet terug naar uw land van herkomst en diende op 26 juli 2006 een derde asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties. U baseerde zich hierbij op dezelfde asielmotieven die u aanhaalde bij uw vorige asielaanvragen. Nu zou u echter ook gezocht worden door het volkscomité onder leiding van Fatah. Op vraag van de PFLP-GC zouden zij een opsporingsbevel hebben uitgevaardigd en werd u beschuldigd van collaboratie en contacten met Israël. Ter staving van uw asielaanvraag legde u een kopie voor van dit opsporingsbevel.

Op 13 november 2006 werd uw derde asielaanvraag door het CGVS afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. De Raad van State (RvS) verwierp uw beroep uiteindelijk op 30 april 2010.

Op 13 december 2006 vroeg u een vierde maal asiel aan in België. U verklaarde hierbij dat u via uw familie vernomen had dat u inmiddels wegens collaboratie veroordeeld werd door de Libanese autoriteiten. Ter staving van uw vierde asielaanvraag legde u volgende documenten voor: een document van het volkscomité van Rashidieh waarin werd gesteld dat u bij verstek veroordeeld werd en dat de Libanese autoriteiten om uw uitlevering vroegen, een kopie van een oproepingsbevel uitgevaardigd door de rechtbank van Tyr, een kopie van een document dat aangaf dat de kamppolitie van Rashidieh weet had van uw moeilijkheden met het PFLP-GC en een kopie van een aanhoudingsbevel uitgevaardigd door de Libanese autoriteiten.

Op 10 juli 2007 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) op 17 oktober 2007.

U keerde niet terug naar uw land van herkomst en diende op 11 juni 2010 een vijfde asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties. U verklaarde hierbij dat u bij uw vorige asielaanvragen had verzwegen dat u in werkelijkheid lid was van Fatah en dat u werkzaam was voor de inlichtingendienst van de groepering. Van uw echtgenote had u vernomen dat er een aan u gerichte dreigbrief was toegekomen van het PFLP-GC. U voegde hieraan toe dat u bij een confrontatie tussen uzelf en deze groepering beschoten werd waardoor u twee kogels in uw rechterbeen en drie kogels in uw linkerbeen kreeg. U legde een originele lidkaart voor van Fatah.

Op 1 juli 2010 besliste de DVZ uw asielaanvraag niet in overweging te nemen.

U keerde niet terug naar uw land van herkomst en vroeg op 9 juli 2010 een zesde maal asiel aan in België. U legde een brief voor van Fatah waarin uw lidmaatschap bevestigd werd en waarin stond dat u op 9 juni 2010 met de dood bedreigd werd en geen beroep kon doen op bescherming. Tevens legde u een kopie voor van een dreigbrief.

Uw zesde asielaanvraag werd op 19 juli 2010 niet in overweging genomen door de DVZ.

U verliet België niet en vroeg op 19 juli 2011 een zevende maal asiel aan in België. U bracht geen nieuwe elementen aan. U vroeg asiel aan omdat u uw huur niet meer kon betalen en u ondanks al uw inspanningen nooit een positieve beslissing had gekregen.

De DVZ besliste op 26 juli 2011 uw asielaanvraag niet in overweging te nemen.

U keerde niet terug naar uw land van herkomst en vroeg op 9 juli 2012 een achtste maal asiel aan in België. U legde een usb-stick voor met daarop een dreigbrief van het Palestijnse Volksfront. De groepering eiste dat uw familie uw verblijfplaats prijs gaf. Zo niet dienden ze het vluchtelingenkamp te verlaten.

De DVZ weigerde uw asielaanvraag in overweging te nemen op 24 juli 2012.

U verliet België niet en vroeg op 21 mei 2015 een negende maal asiel aan in België. U baseerde zich hierbij opnieuw op de asielmotieven die u aanhaalde bij uw eerste asielaanvraag. Uw vrees voor H.(...) A.(...) H.(...) en zijn aanhangers zou nog steeds actueel zijn. U stelt dat ze via uw kinderen wraak willen nemen op u. U zou ondertussen gescheiden zijn van uw echtgenote. Voorts herhaalt u dat u door de Libanese autoriteiten veroordeeld werd wegens spionageactiviteiten voor Israël. Om die reden zou u bij een eventuele terugkeer eveneens gevisseerd worden door Hamas. Ter staving van uw negende asielaanvraag legt u een echtscheidingsakte voor, een uitspraak van een soenitische rechtbank met betrekking tot uw echtscheiding, uw geboorteakte, een Belgische aanvraag voor een paspoort, een Belgische verblijfstitel en een pagina uit een verzoekschrift van een advocaat opgesteld in het kader van een asielprocedure van een andere Palestijn uit Libanon. Verder toont u via uw gsm een scan van uw nieuwe UNRWA registratiekaart.

B. Motivering

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § § 58, 61, 65 en 81)

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er recht had op de bijstand van de UNRWA (Palestijnse vluchtelingenkaart, UNRWA kaart 1ste , scan UNRWA kaart huidige AA). Rekening houden met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich bij uw huidige asielaanvraag baseert op de asielmotieven die u reeds aanhaalde bij uw vorige asielaanvragen, met name; problemen met H.(...) A.(...) H.(...) en de aanhangers van zijn groepering PFLP-GComwille van de situatie met zijn echtgenote, uw claim dat u als gevolg van dit probleem door hen beschuldigd werd van spionageactiviteiten voor Israël, uw bewering dat u omwille van deze beschuldiging veroordeeld werd door de Libanese autoriteiten en uw stelling dat u hierdoor bij een terugkeer naar Libanon eveneens problemen zou kennen met Hamas (CGVS 18/05/2015, p. 8, 9)

Allereerst dient er evenwel te worden opgemerkt dat het asielrelaas dat u uit de doeken deed bij uw eerste en uw derde asielaanvraag, in casu voorgehouden problemen met H.(...) A.(...) H.(...) en het PFLP-GC omwille van de kwestie met de echtgenote van H.(...) A.(...) H.(...) en uw claim dat u door hen beschuldigd werd van spionageactiviteiten voor Israël, door het CGVS ongegrond werd bevonden aangezien het CGVS op basis van de beschikbare informatie oordeelde dat u voor dit voorgehouden conflict beroep kon doen op de bescherming waarin de kampautoriteiten van Rashidieh voorzien. Verder kon u onvoldoende elementen aanbrengen waaruit bleek dat u daadwerkelijk beschuldigd werd van spionage en oordeelde het CGVS ten slotte dat de situatie in Libanon op dat moment niet van die aard was dat er sprake kon zijn van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. U diende geen beroep in tegen de beslissing genomen in kader van uw eerste asielaanvraag en uw beroep, ingediend tegen de beslissing van het CGVS die genomen werd in het kader van uw derde asielaanvraag, werd verworpen door de RvS.

Vervolgens moet er worden opgemerkt dat uw vierde asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien u niet aannemelijk kon maken dat u daadwerkelijk veroordeeld werd door de Libanese autoriteiten wegens collaboratie of spionage en u verder geen elementen kon

aanbrengen die afbreuk konden doen aan de vaststellingen die werden gemaakt in het kader van uw eerdere asielaanvragen. Deze beslissing werd in beroep bevestigd door de RvV.

U verliet het Belgische grondgebied niet en diende achtereenvolgens een vijfde, zesde, zevende en achtste asielaanvraag in. In kader van deze vier asielaanvragen besliste de DVZ tot een weigering tot in overwegingname van de asielaanvragen en dit omdat u geen nieuwe gegevens naar voor bracht die konden aantonen dat er, wat u betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft uw huidige asielaanvraag moet er allereerst worden opgemerkt dat u geen enkel element kunt aanbrengen dat afbreuk doet aan de vaststellingen die werden gedaan bij uw eerdere asielaanvragen. U beperkt zich immers tot de blote beweringen dat het PFLP-GC via uw zoontjes wraak tracht te nemen op u en dat u veroordeeld werd door de Libanese autoriteiten. U legt geen enkel bewijsstuk voor dat deze problemen kan aantonen noch beschikt u over enige informatie waaruit kan worden geconcludeerd dat deze voorgehouden problemen mogelijk waarachtig zouden kunnen zijn. De problemen die u bij een terugkeer zou kennen met Hamas blijken verder louter hypothetisch te zijn en zouden het gevolg zijn van de beschuldiging en de veroordeling. Zaken die op geen enkele wijze aangetoond zijn (CGVS 18/05/2015, p. 8, 9).

Vervolgens moet er worden vastgesteld dat u in de loop van uw opeenvolgende asielprocedures verklaringen heeft afgelegd waaruit kan worden geconcludeerd dat uw asielrelaas ongeloofwaardig is.

Allereerst blijkt immers dat u herhaaldelijk afwijkende verklaringen aflegt over uw persoonlijke profiel, een essentieel element bij de beoordeling van elke asielaanvraag. Zo rept u bij uw eerste vier asielaanvragen met geen woord over enige politieke affiliatie van uzelf of uw familieleden. Meer nog, u verklaart op een gegeven moment uitdrukkelijk dat u geen lid bent van een partij of organisatie (gehoorrapport DVZ 2de AA, p. 14). Bij uw vijfde asielaanvraag verklaart u evenwel plots dat u lid bent van Fatah. U zou naar eigen zeggen zelfs een gevoelige functie bekleed hebben aangezien u voor de inlichtingendienst van Fatah gewerkt zou hebben (Verklaring DVZ 29/06/2010 5de AA, punt 36). In het kader van uw huidige asielaanvraag bevestigt u dat u lid was van Fatah. Gevraagd naar uw precieze functie stelt u evenwel dat u gewoon soldaat was. U zou een tijdje als lijfwacht van S.(...) A.(...) a.(...)-A.(...) gewerkt hebben en als bewaker van het gebouw van de militaire muziekgroep. Over een inlichtingendienst rept u met geen woord (CGVS 18/05/2015, p. 10, 11, 12). Wanneer u geconfronteerd wordt met uw afwijkende verklaringen begint u zich in allerlei bochten te wringen en beweert u uiteindelijk dat u als bewaker van de deur van het bureau van de inlichtingendienst van Fatah werkzaam was geweest (CGVS 18/05/2015, p. 16). Dit overtuigt uiteraard allermindst en ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. De reden die u opgeeft waarom u uw voorgehouden lidmaatschap van Fatah verzweeg is overigens niet afdoende. U stelt dat u bang was om te zeggen dat u lid was van Fatah, dat u net was toegekomen en dat u niet op de hoogte was van de procedure (CGVS 18/05/2015, p. 10). Dient evenwel te worden vastgesteld dat u reeds begin 2006 een eerste maal asiel aanvroeg en dat u pas midden 2010 na verschillende negatief beoordeelde asielaanvragen op de proppen komt met uw lidmaatschap van Fatah. Bovendien maakte u bij uw eerste asielaanvragen evenmin melding van de politieke affiliatie van uw familieleden. Dit terwijl uit de verklaringen die u aflegt in het kader van uw huidige asielaanvraag blijkt dat uw vader en twee van uw broers als soldaat werkzaam waren voor Fatah (CGVS 18/05/2015, p. 3, 4).

Uit de verklaringen die u aflegt tijdens uw huidige asielprocedure blijkt verder dat u al die tijd zelfs gelogen heeft over een eenvoudige zaak als uw opleidingsniveau. Bij uw eerste asielaanvraag verklaarde u bij de DVZ dat u enkel lager onderwijs had gevolgd. Aan het CGVS vertelde u bij uw eerste asielaanvraag dan weer dat u tot het 2de middelbaar naar school was geweest. Tijdens uw huidige asielaanvraag geeft u evenwel toe dat u daarover gelogen had en dat u in werkelijkheid van start was gegaan met een universitaire rechtenopleiding (CGVS 18/05/2015, p. 15).

Vervolgens moet er worden vastgesteld dat u ook over uw voorgehouden problemen afwijkende verklaringen aflegt. Uit de verklaringen die u aflegde in het kader van uw eerste asielaanvragen blijkt dat u door H.(...) A.(...) H.(...) beschoten werd toen hij u met zijn echtgenote betrapte zou hebben. Hij miste evenwel en u kon ongedeerd ontkomen. U maakte verder op geen enkel moment melding van andere schietincidenten laat staan van verwondingen die u daarbij zou hebben opgelopen. Bij uw vijfde asielaanvraag verklaart u evenwel het volgende : "Tijdens de vorige confrontatie tussen mezelf en de algemene commando (= PFLP-GC) ben ik beschoten geweest en heb ik 2 kogels in rechterbeen en 3 kogels in linkerbeen gekregen." (Verklaring DVZ 29/06/2010 5de AA, punt 36). Geconfronteerd met deze uitspraak beweert u echter plots dat u gewond bent geraakt bij een incident met Hamas. Vervolgens wijzigt u uw verklaringen en stelt u dat u niet gewond was geraakt bij een incident met Hamas. U stelt nu dat u gewond geraakte bij een 'gewoon probleem'. U zou ruzie hebben gehad met een gewoon lid van de PFLP-GC en jullie zouden elkaar beschoten hebben. Dit incident zou losstaan van het voorgehouden incident met H.(...) A.(...) H.(...) (CGVS 15/05/2015, p. 16, 17).

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas en de oprechtheid van uw opeenvolgende asielaanvragen.

Tot slot moet er worden opgemerkt dat u na al die jaren nog steeds niet blijkt te weten tot welke gevangenisstraf u veroordeeld zou zijn geweest door de Libanese autoriteiten en kunt u geen enkel bewijs voorleggen van deze voorgehouden veroordeling. Hiermee geconfronteerd stelt u eenvoudigweg dat die zaak u niet interesseert (CGVS 15/05/2015, p. 9, 10, 17, 18). Deze vaststellingen ondergraven op zich reeds totaal de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Gezien het geheel aan bovenstaande vaststellingen met betrekking tot uw profiel, het profiel van uw familie en uw voorgehouden problemen in Libanon en de eerdere vaststellingen van het CGVS in acht genomen kan er geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is. Verder blijkt dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan, los van een zekere administratieve inertie, zijn medewerking verleent. Alhoewel de procedure weliswaar enige tijd in beslag kan nemen, worden er immers geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen. Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart en een Palestijns reisdocument. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Rashidieh erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt dat evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is.

Allereerst moet er worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden problemen met de Libanese autoriteiten of met welke Palestijnse groepering dan ook. Bijgevolg kan er evenmin geloof worden gehecht aan problemen die daaruit voortvloeien, in casu de voorgehouden problemen die uw zonen zouden kennen en uw bewering dat ze door uw problemen niet naar school kunnen gaan. Vervolgens moet er worden vastgesteld dat u zelf verklaart dat u bij een eventuele terugkeer beroep kan doen op de bijstand van de UNRWA. Hoewel u in het buitenland verblijft, beschikt u klaarblijkelijk over een aangepaste UNRWA registratiekaart waarop enkel u en uw zonen voorkomen

(CGVS 18/05/2015, p. 1, 25). Na uw scheiding zouden uw twee kinderen bij uw ouders verblijven (CGVS 18/05/2015, p. 2). Uit uw verklaringen kan worden afgeleid dat uw ouders en uw andere familieleden tot op heden bijstand verkrijgen van de UNRWA (CGVS 18/05/2015, p. 4, 5, 15). Bovendien blijken uw vader en uw twee broers nog uitbetaald te worden door Fatah (CGVS 18/5/2015, p. 3, 4). Daarnaast werken ze in de landbouwsector (CGVS 6/02/2015, p. 2, 6). Een andere broer is voetballer en krijgt, een weliswaar lage, verloning van Fatah uitbetaald (CGVS 18/05/2015, p. 3)(CGVS 6/02/2015, p. 5). Uw vader, een gediplomeerd ingenieur, is eigenaar van zijn huis en uw getrouwde broer is in staat om een huis te huren (CGVS 18/5/2015, p. 2, 3, 14, 15) . Zelf heeft u een diploma van de middelbare school aangezien u verklaart dat u was begonnen met een universitaire opleiding. In Libanon werkte u zowel in loonverband als zelfstandige in de bouwsector (sanitair en verwarming). In België leerde u het vak van kapper en u werkt hier ook als kapper. Tot slot beschikt u in Libanon klaarblijkelijk nog over familieleden die buiten het vluchtelingenkamp wonen (CGVS 18/05/2015, p. 6, 15)(CGVS 6/02/2015, p. 3, 6).

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 11 mei 2015) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, politiek gemotiveerde moorden en grensgeweld. Het geweld concentreerde zich hoofdzakelijk in de gevestigde frontlinies in de grensstreek met Syrië, de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en Tripoli. Vooral de eerste helft van 2014 gekenmerkt werd door een sterke toename van autobommen waarbij de meerderheid van de slachtoffers burgers waren. Het gros van deze aanslagen was toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij werden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut gevisereerd. Sinds april 2014 is er evenwel een militair veiligheidsplan van kracht in Tripoli, de Bekaa en de Akkar-regio. Mede door deze toegenomen veiligheidsmaatregelen nam de schaal van het geweld, alsook het aantal burgerdoden sinds de tweede helft van 2014 beduidend af. Zo vindt er sinds april 2014 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities in Tripoli. Wel vond in januari 2015 een dubbele zelfmoordaanslag plaats waarbij een gering aantal burgerdoden te betreuren vielen. Het geweld escaleerde evenwel niet. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet.

Anno 2015 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de regio Bekaa (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Jihadistische groeperingen richten hun pijlen hoofdzakelijk op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra, en het Libanese leger. Bij dit soort aanvallen op militaire controleposten of patrouilles vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers. Wel vonden in augustus en oktober 2014 drie grootschalige en langdurig gewapende confrontaties plaats waarbij tientallen burgerslachtoffers vielen. Sinds de november 2014 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Het leger heeft in het voorjaar de in de grensregio aanwezige troepen versterkt.

Syrische rebellengroepen voeren voorts raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Sinds de tweede helft van 2014 namen deze aanvallen in intensiteit af

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Wel vonden er in 2014 en 2015 voor het eerst sinds 2006 kleine vergeldingsacties plaats langs beide zijden.

Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geïdenterd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. Sinds juli 2014 is in het vluchtelingenkamp Ain al-Hilwah een gezamenlijke troepenmacht actief waarin de verschillende fracties vertegenwoordigd zijn. De troepenmacht heeft zich sindsdien kunnen ontplooiën in de meest gevoelige wijken en kwam naar aanleiding van een aantal politiek gemotiveerde moorden onmiddellijk tussen. De aanwezigheid van de troepenmacht heeft nog niet belet dat er nog steeds politiek gemotiveerde moorden en afrekeningen plaatsvinden

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij hoofdzakelijk in de grenszone in het oosten en het noorden van Libanon ook burgerslachtoffers zijn gevallen ten gevolge van invallen en raketaanvallen vanwege Syrische rebellengroeperingen en aanvallen vanwege het Syrische leger en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. De pagina uit een verzoekschrift heeft betrekking op een andere persoon en elke asielaanvraag dient individueel en op zijn eigen merites te worden beoordeeld. De overige documenten zijn louter een aanwijzing voor uw identiteit, herkomst, burgerlijke staat en uw verblijfsstatuut in België en Libanon. Geen van deze documenten doet uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (Vluchtelingenconventie), de artikelen 48/2, 48/3, 48/5, 48/7 en 55/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europese Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn), de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en als beginsel van behoorlijk bestuur, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur, voert verzoeker aan dat hij van rechtswege dient te worden erkend als vluchteling in toepassing van artikel 1D, lid 2 van de vluchtelingenconventie. Verzoeker citeert artikel 1D van de vluchtelingenconventie en geeft hieromtrent een theoretische uiteenzetting. Volgens verzoeker dient artikel 1D, lid 2 van de vluchtelingenconventie te worden toegepast indien UNRWA haar mandaat niet correct kan uitoefenen. De bepaling dient

eveneens te worden toegepast wanneer iemand werd gedwongen het UNRWA-mandaatgebied te verlaten om redenen onafhankelijk van zijn wil. Verzoeker wijst er voorts op dat het Hof van Justitie in de zaak *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal* (C-364/11) van 19 december 2012 heeft geoordeeld hoe het tweede lid van artikel 1D van de vluchtelingenconventie dient te worden geïnterpreteerd. Verzoeker citeert de paragrafen 56 tot 58 en 63-64 en benadrukt dat UNHCR in haar meest recente relevante nota een positie hanteert die gelijkaardig is aan de interpretatie van het Hof van Justitie. Blijkens deze nota mogen ook volgens UNHCR de woorden “om welke reden ook” in artikel 1D van de vluchtelingenconventie niet restrictief worden geïnterpreteerd en kunnen ook meer algemene situaties zoals een gewapend conflict of andere situaties van geweld of algemene onveiligheid eronder vallen. Verzoeker hoeft dus geen gegronde vrees in de zin van artikel 1 A van het vluchtelingenverdrag aan te tonen. Tot slot dient het tweede lid van artikel 1D, lid 2 ook te worden toegepast indien een terugkeer naar het UNRWA-mandaatgebied niet meer mogelijk is, omdat UNRWA in dit geval duidelijk geen bijstand kan verlenen aan betrokkene. Verzoeker verwijst in dit verband naar rechtspraak van de Raad. In dit licht meent verzoeker dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hem onterecht uitsluit van de vluchtelingenstatus.

Vervolgens wijst verzoeker op de ontoereikende bijstand van UNRWA. Hij wijst erop dat paragraaf 63 van het arrest *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal* van 19 december 2012 zo dient begrepen te worden dat de bijstand niet enkel moet beschouwd worden als opgehouden indien het voor UNRWA in het algemeen onmogelijk is haar opdracht te vervullen, maar ook indien de levensomstandigheden op zich niet menswaardig zijn. UNRWA moet immers levensomstandigheden bieden die stroken met de opdracht waarmee ze is belast. Onder verwijzing naar resolutie 302 van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, een interim rapport van de *Economic Survey Mission* en de website van UNRWA, wijst verzoeker erop dat de opdracht van UNRWA erin bestaat levensomstandigheden te bieden die stroken met de menselijke waardigheid, *i.e.* sociale bescherming, beschutting, voedsel en onderwijs, en verzekeren dat mensenrechten ten volle worden beschermd. UNRWA zou ook arbeid moeten aanbieden met het oog op het verminderen van de hulpnood en het versterken van de menselijke waardigheid. De opdracht van UNRWA is het garanderen van een degelijke levensstandaard, met uiterst respect voor de mensenrechten.

Verzoeker voert aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verkeerdelijk stelt dat het nog leveren van bijstand en het uitbouwen van een strategisch plan voldoende is om te stellen dat UNRWA nog steeds in staat is de opdracht waarmee ze belast is uit te voeren, terwijl het naar mening van verzoeker duidelijk is dat er erg duidelijke kwalitatieve vereisten bestaan voor die bijstand. Indien UNRWA niet een zekere kwaliteit van bijstand kan leveren, een kwaliteit die bestaat uit het bieden van levensomstandigheden die stroken met de menselijke waardigheid, *i.e.* sociale bescherming, beschutting, voedsel en onderwijs, en verzekeren dat mensenrechten ten volle worden beschermd, kan UNRWA haar opdracht niet meer vervullen. Dit anders interpreteren zou volgens verzoeker niet stroken met de geest van artikel 1D van het vluchtelingenverdrag. Het louter bestaan van de bijstand is dan ook volgens verzoeker niet voldoende. De bijstand moet aan zekere kwaliteitsvereisten voldoen om te kunnen stellen dat UNRWA haar opdracht vervult. De basis hiervoor blijkt duidelijk uit artikel 1D, paragraaf 63 van het *El-Kott arrest*, uit het mandaat van UNRWA en uit de manier waarop UNRWA haar eigen opdracht omschrijft. Verzoeker wijst erop dat de enige kwalificatie die verwerende partij aan de bijstand van UNRWA koppelt negatief geformuleerd is, in plaats van positief. Verwerende partij doet dit door het begrip ‘mensonwaardige situatie’ in haar redenering te smokkelen. Het begrip ‘mensonwaardige situatie’ verwijst naar artikel 3 EVRM en naar artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet en de met deze artikels gepaard gaande hoge bewijslast. Of UNRWA de levensomstandigheden kan bieden die stroken met haar opdracht betreft volgens verzoeker de algemene werking van UNRWA en vereist niet dat het risico op reële schade wordt geïndividualiseerd. Verzoeker betoogt vervolgens, dat de toepassing van artikel 3 EVRM, en elk gelijkaardig verbod op mensonwaardige behandeling, grondig verschilt met de toepassing van artikel 1D van de vluchtelingenconventie en de verwijzing naar de opdracht van UNRWA. Hij verduidelijkt dat artikel 1D vereist dat een Palestijns vluchteling *ipso facto* als vluchteling erkend wordt indien UNRWA haar opdracht niet kan vervullen. UNRWA werd met de opdracht belast een degelijke levensstandaard te garanderen, met uiterst respect voor de mensenrechten. Het houdt dus een positieve verplichting om een degelijke levensstandaard te creëren. Artikel 3 EVRM daarentegen houdt in eerste instantie een negatieve minimumverplichting in om personen niet mensonwaardig te behandelen. Een degelijke levensstandaard met uiterst respect voor de mensenrechten kan geenszins als equivalent gezien worden van het niet aan een mensonwaardige behandeling onderworpen te worden. De parameters verschillen immers zowel kwalitatief, als in de zin dat het ene een positieve verplichting inhoudt en het andere een negatieve verplichting. Niets wijst erop dat de grens ingebouwd in artikel 3 EVRM ook de ondergrens zou zijn voor de toepassing van artikel 1D, aldus verzoeker, die nog meent dat het op zich ook onzinnig

zou zijn om enkel bij mensonwaardige omstandigheden te stellen dat UNRWA haar mandaat niet kan vervullen. Er bestaan immers al wettelijke garanties om mensonwaardige behandelingen te remediëren zoals artikel 3 EVRM en artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Artikel 1D is net in het leven geroepen om een verhoogde bescherming te bieden aan Palestijnse vluchtelingen.

Verzoeker vervolgt dat het strategisch plan van UNRWA om de impact van het Syrisch conflict te kunnen opvangen waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing en op basis waarvan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de conclusie komt dat UNRWA haar opdracht ten aanzien van Palestijnse vluchtelingen in Libanon nog steeds vervult, gedateerd is. Het is namelijk een plan uit 2013 terwijl verwerende partij aan het administratief dossier veel recentere informatie toevoegt die ze in de bestreden beslissing niet citeert. Bovendien is het plan 'maar' een plan en geen beleid. Het beschrijft de werkelijkheid dus niet. Het plan is er gekomen net omdat de situatie in de buurlanden van Syrië volstrekt ondraaglijk is geworden. Het plan is overigens weinig accuraat in de zin dat het duidelijk is opgesteld om fondsen te werven. Het klopt dat Libanon disproportioneel veel Syrische vluchtelingen opvangt, maar de houding van Libanon ten opzichte van Syrische Palestijnse vluchtelingen is bijzonder hardvochtig en in strijd met internationaal recht. Syrische Palestijnse vluchtelingen worden sinds mei 2014 systematisch naar Syrië terug gestuurd. Verder wordt het plan wel realistischer en haalt het effectief ook de 'moeilijkheden' voor Syrische Palestijnse vluchtelingen aan en - in bedekte termen - de refoulement-praktijken. Het plan stelt verder vast dat de situatie in Libanon dramatisch en onmenselijk is. Het is bovendien een oproep om fondsen te krijgen omdat de situatie in Libanon mensonwaardig en rampzalig is. Het feit dat dit plan bestaat wijst er volgens verzoeker geenszins op dat UNRWA haar opdracht vervult, wel integendeel. Niets wijst erop dat de fondsen ook effectief zijn vrijgemaakt en dat het plan als dusdanig kon geïmplementeerd worden. Vervolgens verwijst verzoeker naar en citeert hij uit het 'Midyear Review' van het 'Regional Response Plan' gepubliceerd door UNRWA. Hieruit blijkt dat er voor Libanon slechts 26% van het noodzakelijke budget kon ingewonnen worden. UNRWA geeft aan dat het dringend 3 miljoen nodig heeft of anders zullen 53.000 vluchtelingen geen voedsel en huur kunnen betalen. Er wordt ook bij vermeld dat er een overeenkomst met *World Food Programme* op til is die het budget kan verlichten. Ondertussen bericht The Guardian op 4 september 2015 echter dat het WFP zelf chronisch ondergefinancierd is en haar programma in Libanon zwaar terugschroeft. Omwille van budgettaire tekorten zal UNRWA het aantal *special hardship cases* (i.e. de meest kwetsbare gevallen) nog verder terugdringen. De medische bijstand geleverd door UNRWA is van weinig of geen kwaliteit en de infrastructuur van de kampen is rampzalig. Verzoeker meent dat in deze omstandigheden onmogelijk kan besloten worden dat UNRWA haar opdracht nog kan vervullen ten aanzien van Palestijnse vluchtelingen in Libanon. Verzoeker wenst er bovendien op te wijzen dat de informatie die verwerende partij hanteert om te stellen dat UNRWA nog steeds haar opdracht kan uitvoeren in Libanon erg gedateerd is. Enkel het CEDOCA rapport met betrekking tot de levensomstandigheden in de kampen werd op 12 juni 2015 geactualiseerd. De informatie over het regioplan van UNRWA, de implementatie ervan, de fondsen van UNRWA, dat alles niet, terwijl het essentieel is om na te gaan of UNRWA nog haar opdracht kan vervullen, aldus verzoeker, die meent dat de actualisering van het rapport over de leefomstandigheden in de kampen overigens te wensen overlaait. Hij verduidelijkt dat punt 1.3 van het rapport handelt over de impact van de PRS op de Palestijnse vluchtelingengemeenschap. Dat is het eigenlijke punt dat geactualiseerd diende te worden. Er werden echter maar twee nieuwe bronnen toegevoegd, de *Needs Assessment* van UNHCR van 2015, het *Progress Report* van maart 2015 van de Europese Commissie en het rapport van de VN Veiligheidsraad van 16 april 2015. Het eerste rapport gaf aan dat ze eigenlijk niet weten wat de impact is op de vluchtelingengemeenschap. Het tweede rapport stelt pertinent, maar behoorlijk algemeen, dat de levensomstandigheden verder verslechteren. En het derde rapport stelt eveneens dat de humanitaire omstandigheden voor PRL steeds harder en slechter worden en dat UNRWA fondsen nodig heeft. De informatie die wel in de COI Focus werd opgenomen strookt volgens verzoeker bovendien geenszins met de stelling van verwerende partij als zou het bestaan van een Regional Response Plan aangeven dat UNRWA haar rol vervult. Verzoeker citeert uitgebreid uit deze COI Focus van 12 juni 2015, alsook uit een artikel van Middel East Monitor met als titel: "*Palestinian refugees from Syria face a mountain of challenges in Lebanon*" van 7 oktober 2013, twee artikelen gepubliceerd op de website Al Monitor getiteld: "*Terrorist Groups Exploit Palestinians in South Lebanon*" (september 2013) en "*Lebanon Struggles to Manage Palestinian, Syrian refugees*" (januari 2013), een artikel van IRIN getiteld "*Can the UN's agency for Palestinians be fixed?*" van 3 juli 2015, een document van UNRWA getiteld "*Lack of funds forces UNRWA to suspend cash assistance for housing for Palestine refugees from Syria in Lebanon*" van 22 mei 2015, een artikel van Global Research getiteld "*Lebanon's Palestinian Refugee Camps Protest UNRWA Aid Cuts*" van 12 juni 2015 en een artikel van UN News Service getiteld "*Funding crisis may force UN agency to delay start of school year for half a million students in Middle East*" van 26 juli 2015. Dat verwerende partij zich beperkt tot het citeren van een strategisch plan om hieruit af te leiden dat UNRWA voldoende bijstand levert, kan naar het oordeel van verzoeker allerminst

als een afdoend onderzoek worden beschouwd. Verwerende partij heeft naar mening van verzoeker dan ook niet voldaan aan de haar opgelegde samenwerkingsplicht, vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn. Uit de weinige informatie die gegeven wordt blijkt dat UNRWA er niet in slaagt in deze omstandigheden en met een budgettekort om haar opdracht te vervullen.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen schiet volgens verzoeker bovendien eveneens tekort in haar onderzoeks- en samenwerkingsplicht door ervanuit te gaan dat zijn situatie "behoorlijk" is en dat hij persoonlijk geen ernstige problemen van socio-economische of medische aard kende die ertoe geleid hebben dat hij Libanon moest verlaten. Verzoeker wijst erop dat het Commissariaat-generaal in de bestreden beslissing erkent dat de levensomstandigheden in Rashidieh erbarmelijk kunnen zijn. Erbarmelijke levensomstandigheden zijn levensomstandigheden die niet stroken met de opdracht van UNRWA, dat zou evident moeten zijn, aldus verzoeker, die opwerpt dat de conclusie dat zijn situatie behoorlijk is niet strookt met de werkelijkheid en met de verklaringen die hij aflegde in het kader van zijn asielaanvraag. Bovendien voldoen de vaststellingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing volgens verzoeker absoluut niet om te kunnen besluiten dat hij geen ernstige socio-economische problemen in Libanon kende.

Waar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt dat uit zijn verklaringen kan worden afgeleid dat zijn ouders en andere familieleden tot op heden bijstand krijgen van de UNRWA, en dat hijzelf eveneens bijstand kan krijgen van UNRWA bij terugkeer, benadrukt verzoeker dat hij verschillende keren verklaarde dat zijn zonen, omwille van zijn vertrek, geen bijstand van UNRWA meer krijgen. Verwerende partij lijkt te stellen dat in het geval verzoeker zou terugkeren deze bijstand zou hervatten. Dit is naar mening van verzoeker echter een blote bewering die geenszins wordt gestaafd. Wat betreft de voedselpakketten die UNRWA hem in het verleden aanbood en sporadisch nog uitdeelt aan zijn familieleden, legt verzoeker uit dat het slechts om beperkte voedselhulp ging. Het feit dat zijn familie afhankelijk is van voedselhulp, geeft volgens verzoeker hoe dan ook al aan in welke precaire financiële situatie zij zich bevinden. Zij behoren tot de meest arme families in de kampen (*special hardship cases*). Dit blijkt ook uit de informatie in de COI Focus opgesteld door verwerende partij "*Libanon – leefomstandigheden in Palestijnse kampen*": "*UNRWA staat in voor het onderwijs en gezondheidszorg in de kampen. Daarnaast levert het bijstand in de vorm van ondermeer voedselhulp, huisvesting en financiële bijstand aan de meest armen (special hardship cases)*" (Cedoca, COI-focus, *LIBANON: Leefomstandigheden in de Palestijnse vluchtelingenkampen*, 12 juni 2015, p. 7). Uit de hoger door verzoeker aangehaalde informatie blijkt bovendien dat de steun aan special hardship cases noodgedwongen nog verder zal worden afgebouwd. In de COI Focus is eveneens te lezen dat er extreme armoede en voedselonzekeerheid heerst in de Palestijnse vluchtelingenkampen en in het bijzonder in Rashidieh. Verzoeker vervolgt dat uit zijn verklaringen bovendien niet zonder meer kan worden afgeleid dat hij en zijn familie toegang hebben tot de nodige medische zorg in Libanon. Hij stelt duidelijk dat de medische bijstand die UNRWA biedt uiterst beperkt is. Dat de toegang tot de adequate medische zorg voor verzoeker twijfelachtig is, wordt bevestigd door de informatie in de COI Focus waaruit onder meer blijkt dat de toegang tot adequate medische zorg en het aantal ziekenhuizen beperkt is en dat Palestijnen geen toegang hebben tot de publieke gezondheidszorg. Ook in de medische hulpverlening zal door de chronische onderfinanciering van UNRWA (zie hierboven) nog verder worden gesneden.

Vervolgens stelt verwerende partij dat verzoekers vader en twee broers nog uitbetaald worden door Fatah, dat zij daarnaast werken in de landbouwsector en dat een andere broer als profvoetballer een weliswaar lage verloning van Fatah krijgt uitbetaald. Hieruit lijkt verwerende partij af te leiden dat verzoekers familie het financieel goed stelt door het werk van zijn vader en broers, en dat zij ook hem bij een eventuele terugkeer verder kunnen onderhouden. Niets is echter minder waar, aldus verzoeker, die aanvoert dat verwerende partij opnieuw te kort door de bocht gaat. Hij wijst erop dat uit zijn verklaringen overduidelijk blijkt dat het inkomen onmogelijk voldoende kan zijn om het gezin op een menswaardige manier te onderhouden, waarna hij uitvoerig citeert uit zijn verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en waaruit volgens verzoeker duidelijk blijkt (i) dat de uitbetaling door Fatah aan zijn vader en broers zeer onzeker is, afhankelijk van de omstandigheden waaronder de wispelturige reglementering van de Libanese autoriteiten, en bovendien zeer beperkt is, (ii) dat zijn broers nauwelijks voldoende verdienen om in hun eigen behoeften en die van hun gezin te voorzien en dat zij bijkomend in de landbouwsector werken om in hun basisbehoeften te voorzien, (iii) dat zijn vader, ondanks zijn hoge leeftijd en pensionering, noodgedwongen nog werkt in de fruitpluk en dat zijn zoon, die amper 14 jaar oud is, zijn grootvader hierbij helpt om hem enigszins te ontlasten en (iv) dat zijn familieleden hem bij eventuele terugkeer niet zullen kunnen helpen en hij integendeel vanuit België zijn ouders, zus en kinderen onderhoudt.

Vervolgens wijst verwerende partij er op dat verzoekers vader eigenaar is van zijn huis en zijn getrouwde broer in staat is om een huis te huren. Verzoeker laakt dat het Commissariaat-generaal hem

echter nooit heeft gevraagd naar de “kwaliteit” van deze woning. Verzoeker verklaart nu dat het huis waarin zijn ouders, zus en twee zonen verblijven bestaat uit één enkele slaapkamer, een keuken en een badkamer en dat het huis dringend aan renovatie toe is maar dat dit door beperkingen vanwege de Libanese autoriteiten nooit is kunnen gebeuren. Uit de informatie vervat in de COI Focus blijkt eveneens dat huisvesting in het algemeen ondermaats is en dat woningen niet kunnen worden onderhouden. In de bestreden beslissing wordt er tevens op gewezen dat verzoekers vader “eigenaar” is van zijn woning. Palestijnen kunnen in Libanon echter geen woning in eigendom hebben. Daarom worden hen woningen ter beschikking gesteld door UNRWA. Er moet echter wél water en elektriciteit betaald worden. Bovendien is er niet altijd elektriciteit. Ook dit vindt bevestiging in de COI Focus.

Tot slot geeft verwerende partij aan dat verzoeker in Libanon werkte zowel in loonverband als zelfstandig in de bouwsector, en dat hij in België het vak van kapper leerde en hier ook werkte. Verwerende partij lijkt hieruit af te leiden dat verzoeker bij een terugkeer naar Libanon opnieuw werk zou kunnen vinden, ofwel in de bouwsector waar hij vroeger werkzaam was, ofwel als kapper aangezien hij dit vak leerde in België. Verzoeker werpt op dat het Commissariaat-generaal hierbij echter op geen enkele manier rekening houdt met zijn verklaringen omtrent deze mogelijkheid, en met de algemeen bekende realiteit van dramatische werkloosheid in de vluchtelingenkampen in Libanon. Bovendien blijkt uit de COI Focus dat jobs door de instroom van Syrische vluchtelingen nog schaarser worden.

Verzoeker besluit dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing een beeld schetst van zijn situatie en zijn familie in Rashidieh die niet overeenstemt met de werkelijkheid en met de algemene informatie die verwerende partij ter beschikking had. Zowel wat betreft tewerkstelling, woonst, financiële draagkracht als medische zorg hanteert verwerende partij een overdreven optimistische weergave, aldus verzoeker, die stelt dat hij in werkelijkheid in Libanon niet de levensomstandigheden geniet die UNRWA hem zou moeten kunnen bieden. Zelfs als zou kunnen worden gesteld dat hij in het verleden met behulp van de steun van UNRWA en zijn familie op een aanvaardbare manier kon leven, is er geen enkele garantie naar de toekomst toe. Verzoeker meent dat uit zijn verklaringen niet kan worden afgeleid dat hij op dit moment nog kan rekenen op de steun van zijn familie en UNRWA. Hij betoogt dat uit de door hem aangehaalde informatie duidelijk blijkt dat UNRWA niet in staat is voldoende bijstand te verschaffen opdat Palestijnen in Libanon, en hij in het bijzonder, een menswaardig leven kunnen leiden. In dit geval kan volgens verzoeker gesteld worden dat UNRWA haar opdracht niet meer naar behoren kan vervullen en dat de bijstand van UNRWA “om welke reden dan ook” is opgehouden in de zin van artikel 1D, lid 2 van de vluchtelingenconventie. De verschrikkelijke levensomstandigheden in het Palestijns vluchtelingenkamp dwongen verzoeker ertoe het UNRWA-mandaatgebied te verlaten. Bijgevolg kan UNRWA haar opdracht ten aanzien van hem niet meer te vervullen en dient verzoeker naar zijn oordeel van rechtswege te worden erkend als vluchteling onder artikel 1D, lid 2 van de vluchtelingenconventie.

Voorts wijst verzoeker op de onzekere mogelijkheid om terug te keren naar Libanon. Hij betwist de motivering in de bestreden beslissing dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en DAPR geregistreerd zijn. Meer bepaald voert hij aan dat het Commissariaat-generaal nagelaten heeft deze mogelijkheid tot terugkeer in de praktijk te toetsen. Het administratief dossier bevat immers geen concrete informatie over de terugname door de Libanese autoriteiten, noch cijfers over het aantal vluchten die zijn teruggekeerd. Verzoeker wijst er in dit verband op dat de Libanese autoriteiten in het verleden weigerden vluchtelingen terug te nemen en dat de Libanese autoriteiten altijd weigerachtig hebben gestaan tegenover het opnieuw toelaten van Palestijnse vluchtelingen op hun grondgebied. Dit wordt in eerste instantie aangetoond door de politiek van systematische uitsluiting van Palestijnse vluchtelingen in de Libanese samenleving met de bedoeling te voorkomen dat zij zich definitief zouden vestigen op Libanees grondgebied. Verder duiden de beleidsveranderingen van de Libanese autoriteiten in het verleden op de onwil om Palestijnse vluchtelingen opnieuw op te nemen op hun grondgebied, aldus verzoeker. Hij citeert in dit verband uit A. Takkenberg, “*The status of Palestinian refugees in International Law*” van 1997 en uit een bijdrage van S. Akram en Goodwin-Gill in *The Palestine Yearbook of International Law* van 2000/2001 getiteld: “*Brief Amicus Curiae on the status of Palestinian refugees under international refugee law*”, *The Palestine Yearbook of International Law*. Verzoeker laat gelden dat er tot op vandaag er geen cijfers van de Dienst Vreemdelingenzaken beschikbaar zijn over het effectief afleveren van reisdocumenten aan Palestijnse vluchtelingen om terug te keren naar Libanon en dat op de website van de Libanese ambassade te Brussel staat te lezen dat Palestijnen voor de aanvraag van een nieuw reisdocument o.a. moeten voorleggen: “*La carte de séjour sur le territoire du pays où l'intéressé réside, ou bien une attestation faisant preuve de lancement de la procédure d'obtention de cette carte*”. (<http://libaneurope.be/passeports>). Dat verzoeker geen Belgische verblijfskaart zal kunnen voorleggen aan de Libanese ambassade, is duidelijk. Hij beschikt immers enkel over een attest van immatriculatie zolang de asielprocedure loopt. Op het moment dat hij zou moeten terugkeren naar Libanon, beschikt hij

niet over een verblijfstitel. Of hij een attest kan voorleggen dat een procedure werd opgestart om een verblijfskaart te bekomen, is niet duidelijk. Het is voor verzoeker immers niet duidelijk wat met dit attest bedoeld wordt. Wanneer de voorwaarden op de website van de Libanese ambassade worden nagaan, lijkt verzoeker dus niet in aanmerking te komen voor de aanvraag van een reisdocument. Op z'n minst moet dit onderzocht worden, aldus verzoeker, die er nog op wijst dat in een recent rapport van de Immigration and Refugee Board van Canada vermeld wordt dat Palestijnse vluchtelingen die vanuit Canada naar Libanon wensen terug te keren moeten beschikken over een permanent verblijfsrecht in Canada. Verzoeker stelt dat het dus mogelijk is dat de Libanese ambassade in België gelijkaardige eisen stelt. In dit geval zou hij echter niet in de mogelijkheid verkeren om een reistitel aan te vragen. Tot slot haalt verzoeker aan dat een aantal bronnen aangehaald in het COI-Focus niet verifieerbaar zijn en er dus geen serieus onderzoek kan plaatsvinden van de gebruikte informatie, met name van de e-mails en telefoongesprekken, noch op basis van welke informatie deze personen dit kunnen vaststellen. Verzoeker wijst er in dit verband op dat "een erkend vluchteling" bijvoorbeeld niet als een gezaghebbende, betrouwbare noch objectieve bron kan worden beschouwd en dat de e-mails en de transcripties van de telefoongesprekken waarnaar verwezen wordt, niet opgenomen zijn in de COI Focus. Hierdoor kan de juistheid van de informatie niet worden nagegaan. Hetzelfde geldt ook voor de informatiebronnen afkomstig van de ambassade waarvan volgens verzoeker bezwaarlijk kan worden gesteld dat deze objectief zouden zijn. Verzoeker is dan ook de mening toegedaan dat de voorschriften opgelegd in artikel 26 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen niet werden nageleefd. Er werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dus niet op een serieuze wijze onderzocht of hij kan terugkeren, aldus verzoeker, die meent dat voor een correcte toepassing van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie nochtans moet onderzocht worden of hij kan terugkeren naar het UNRWA-mandaatgebied. Hij wijst in dit verband naar rechtspraak van de Raad waarin bepaald wordt dat onderzoek naar de mogelijkheid tot terugkeer naar het grondgebied waar de betrokkene bijstand ontving, deel uitmaakt van het onderzoek van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag (RvV nr. 108.154 van 8 augustus 2013, RvV nr. 100.713 van 10 april 2013 en RvV nr. 96.372 van 31 januari 2013), alsook naar de UNHCR "*Note on UNHCR's Interpretation of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and article 12(1)(a) of the EU Qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection*" van mei 2013.

Tot slot betoogt verzoeker dat de terugkeer van een Palestijnse vluchteling naar een vluchtelingenkamp in Libanon een reëel risico op een slechte behandeling met zich meebrengt in de zin van artikel 3 EVRM, dit omwille van de socio-economische en humanitaire omstandigheden in de kampen. Verzoeker verwijst in dit opzicht onder meer naar de arresten *MSS* tegen Griekenland en België en *Sufi en Elmi* tegen het Verenigd Koninkrijk en hij argumenteert dat de *MSS*-benadering zoals toegepast in het arrest *Sufi en Elmi* naar analogie toepasbaar is op de situatie van Palestijnse vluchtelingen in Libanese vluchtelingenkampen. Hij wijst er in dit verband op dat uit de informatie gevoegd aan het verzoekschrift (stukken 2, 8, 20 en 21) blijkt dat de situatie in de Palestijnse vluchtelingenkampen doelbewust door de Libanese overheid werd gecreëerd en dat de Libanese overheid ten volle verantwoordelijk is voor de socio-economische en humanitaire omstandigheden. Het betreft een bewust overheidsbeleid ten opzichte van een specifieke bevolkingsgroep. Hij wijst te dezen nog op Europese rechtspraak (EHRM, *Salah Sheekh v. the Netherlands* (Application no. 1948/04), 11 januari 2007 en *Saadi c. Italie* (Requête no 37201/06) - 28 februari 2008) die stelt dat lidmaatschap van een groep die systematisch gediscrimineerd wordt voldoende is om het risico op een zelfde behandeling te individualiseren, rechtspraak welke bevestigd werd in het *MSS*-arrest met betrekking tot asielzoekers in Griekenland. Onder verwijzing naar EHRM, *Bouyid tegen België* van 28 september 2015, benadrukt verzoeker nog dat Palestijnse vluchtelingen zich in een situatie bevinden waarin hun bewegingsvrijheid (onder andere door eigendomsrechtelijke beperkingen) ernstig beperkt wordt. Zij worden vastgehouden in de kampen en de bewoonbare oppervlakte daarvan werd, ondanks de enorme bevolkingstoename, in de voorbije 50 jaar niet uitgebreid. De wijze waarop Palestijnen hun leven dienen te slijten in Libanon, als staatloze tweederangsburgers zonder perspectief op verbetering, en zonder toegang tot een hele waslijst aan beroepen, is bijzonder vernederend. Er is een geïnstitutionaliseerde inferioriteit van de Palestijnen in Libanon en binnen dit kader dienen de levensomstandigheden waarin zij gedwongen worden naar het oordeel van verzoeker gekwalificeerd te worden als vernederend in de zin van artikel 3 EVRM.

Verzoeker besluit uit het geheel van wat voorafgaat dat hij het mandaatgebied van UNRWA moest verlaten om redenen buiten zijn wil, dat hij onvoldoende bijstand van UNRWA krijgt en dat het onzeker is of hij kan terugkeren naar het UNRWA-mandaatgebied. Om deze redenen en op basis van de informatie en argumenten die hij aanbrengt, niet of minstens onvoldoende onderzocht door verwerende

partij, meent verzoeker dat hij van rechtswege als vluchteling moet worden erkend op grond van artikel 1D, tweede lid van de Vluchtelingenconventie.

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: CLAES, M., *"Niet-erkende beschermingsnood van Palestijnse vluchtelingen uit Libanon: de toepassing van artikel 1D Vluchtelingenverdrag in de Belgische asielprocedure"*, T.Vreemd. 2014, afl. 1, p. 52-67; UNHCR, *"Note on UNHCR's Interpretation of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12(1)(a) of the EU Qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection"* van mei 2013; General Assembly Resolution 302, A/RES/302 (IV) van 8 December 1949; First Interim Report of the United Nations Economic Survey Mission for the Middle East van 6 november 1949; UNRWA, Who we are, Human Development goals; BBC NEWS, *"Lebanon 'expels' Palestinian refugees fleeing Syria"* van 6 mei 2014; UNRWA, Syria regional crisis response January-december 214 mid-year review; The Guardian, *"Lack of funds: World Food Programme drops aid to one-third of Syrian refugees"* van 5 september 2015; AL MONITOR, *"Terrorist Groups Exploit Palestinians in South Lebanon"*; Middle East Monitor, *"Palestinian refugees from Syria face a mountain of challenges in Lebanon"* van 7 oktober 2013; AL MONITOR, *"Lebanon Struggles to Manage Palestinian, Syrian refugees"*; IRIN, *"Can the UN's agency for Palestinians be fixed?"* van 3 juli 2015; UNRWA, *"Lack of funds forces UNRWA to suspend cash assistance for housing for Palestine refugees from Syria in Lebanon"* van 22 mei 2015; Global Research, *"Lebanon's Palestinian Refugee Camps Protest UNRWA Aid Cuts"* van 12 juni 2015; UN News Service, *"Funding crisis may force UN agency to delay start of school year for half a million students in Middle East"* van 26 juli 2015; Canada: Immigration and Refugee Board of Canada, *"Liban : information sur les exigences et la marche à suivre pour un réfugié palestinien qui désire obtenir un titre de voyage; information indiquant si une vérification des antécédents criminels du demandeur est effectuée (2005-février 2014)"* van 19 februari 2014; een brief van verzoekers raadsman aan de Libanese ambassade; European Union (ARGO project JLS/2005/ARGO/GC/03), Common EU Guidelines for Processing Country of Origin Information (COI), p.15; International Crisis Group, *Nurturing instability: Lebanon's Palestinian Refugee Camps*, 19/2/2009, Middle East Report n° 84 en Craig Damian Smith, *"Perpetuated Liminality, On the causes, Nature, and Effects of Palestinian Separation from the International Refugee Regime"*, Universiteit van Amsterdam, 24 juni 2008, p. 50-51.

Ter terechtzitting laat verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met nieuwe elementen geworden. Het betreft twee attesten van UNRWA en het artikel *"UAE-based Palestinians trapped in passport travel limbo"* van 10 november 2015.

2.2.2. Als bijlage aan de verweernota worden volgende documenten gevoegd: de COI Focus *"Territoires Palestiniens – Gaza: Activités de l'UNRWA"* van 21 augustus 2015; UNRWA, *"UNRWA schools open on time thanks to US\$ 15 million Kuwaiti pledge"* van 28 augustus 2015; UNRWA, *"UNRWA schools open on time thanks to UAE US\$ 15 million donation"* van 31 augustus 2015; UNRWA, *"UNRWA highly values additional United States US\$ 15 million contribution to its schools and core programmes"* van 1 september 2015; UNRWA, *"EU provides additional EUR 30 million to support Palestine refugees through UNRWA"* van 9 oktober 2015; COI Focus *"Libanon: Aanvraag voor een nieuw reisdocument voor Palestijnen"* van 16 januari 2015 en UNRWA, *"A Socio-Economic Analysis of Special Hardship Case Families in the Five Fields of UNRWA Operations"*, (2006, p. 1-4 en p. 23).

2.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij artikel 48/2 van de vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe dit artikel zou geschonden zijn. Immers, artikel 48/2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreft echter een algemeen geformuleerd artikel, dat het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijft doch geenszins een automatisme inhoudt voor personen die zich op de vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

Verzoeker kan de schending van de artikelen 48/2, 48/3 en 48/5 van de vreemdelingenwet en van artikel 1 A van het Verdrag van Genève overigens niet dienstig aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 55/2 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van het vluchtelingenverdrag.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielrelaas en de door hem voorgelegde documenten deze appreciatie niet kunnen wijzigen, zoals wordt toegelicht, (ii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat de UNRWA derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren, (iii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR geregistreerd zijn, dat bij UNRWA-geregisteerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is en dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan zijn medewerking verleent, en dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed hebben op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregisteerde Palestijnen, (iv) nergens uit zijn verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en hij voorts geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in het vluchtelingenkamp van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen indien hij zou terugkeren naar het kamp waar hij verbleef en (v) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie blijkt dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 14 september 2015 (CG nr. 0610987S), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

"Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen."

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen."

2.6. Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *"hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn"*.

2.7. Artikel 55/2, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

"Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden."

2.8. Het feit dat verzoeker voor zijn vertrek uit zijn land van gewoonlijk verblijf de bijstand van de UNRWA genoot wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

2.9. De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

2.10. Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

2.11. *In casu* wordt vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond waardoor hij omwille van redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil verhinderd werd om de door de UNRWA verleende bijstand te genieten en die hem ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten.

Zo wordt vastgesteld dat (i) hij in huidige asielaanvraag geen enkel element aanbrengt dat afbreuk doet aan de vaststellingen die werden gedaan bij zijn eerdere asielaanvragen, hij zich beperkt tot de blote bewering dat het PFLP-GC via zijn zoontjes wraak tracht te nemen op hem en dat hij veroordeeld werd door de Libanese autoriteiten doch hij geen enkel bewijsstuk voorlegt dat deze problemen kan aantonen en hij evenmin over enige informatie beschikt waaruit kan worden geconcludeerd dat deze voorgehouden problemen mogelijk waarachtig zouden kunnen zijn, en de problemen die hij bij terugkeer zou kennen met Hamas louter hypothetisch blijken te zijn en het gevolg zouden zijn van de beschuldiging en de veroordeling welke op geen enkele wijze aangetoond zijn, (ii) hij in de loop van zijn opeenvolgende asielprocedures herhaaldelijk afwijkende verklaringen heeft afgelegd over zijn persoonlijke profiel, hij in het bijzonder bij zijn eerste vier asielaanvragen met geen woord heeft gerept over enige politieke affiliatie van hemzelf of zijn familieleden en hij op een gegeven moment uitdrukkelijk verklaarde dat hij geen lid is van een partij of organisatie, om bij zijn vijfde asielaanvraag plots te verklaren dat hij lid is van Fatah en dat hij een gevoelige functie bekleedt heeft aangezien hij voor de inlichtingendienst van Fatah gewerkt heeft, terwijl hij in het kader van zijn huidige asielaanvraag bevestigt dat hij lid was van Fatah doch stelt dat hij gewoon soldaat was, en hij bij zijn eerste asielaanvragen evenmin melding maakte van de politieke affiliatie van zijn familieleden terwijl uit de verklaringen die hij aflegt in het kader van zijn huidige asielaanvraag blijkt dat zijn vader en twee van zijn broers als soldaat werkzaam waren voor Fatah, (iii) uit de verklaringen die hij aflegt tijdens zijn huidige asielprocedure blijkt dat hij al die tijd zelfs gelogen heeft over een eenvoudige zaak als zijn opleidingsniveau, (iv) hij ook over zijn voorgehouden problemen afwijkende verklaringen aflegt en (v) hij na al die jaren nog steeds niet blijkt te weten tot welke gevangenisstraf hij veroordeeld zou zijn geweest door de Libanese autoriteiten en hij geen enkel begin van bewijs kan voorleggen van deze voorgehouden veroordeling.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter geheel in gebreke blijft. Evenmin betwist verzoeker de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten. Het geheel van de motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing wordt dan ook door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

De Raad benadrukt in dit verband dat de bewijslast in de eerste plaats ligt bij de asielzoeker (RvS, nr. 134.545 van 3 september 2004). Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205; RvS, nr. 163.124 van 4 oktober 2006; RvV, nr. 19.768 van 1 december 2008). Deze regel geldt onverkort voor de asielzoeker die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81). Op grond van de gegevens van het dossier heeft de commissaris-generaal evenwel op goede gronden vastgesteld dat verzoeker niet in staat blijkt te zijn om doorheen zijn verklaringen aan te tonen dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond en dat hij evenmin documenten bijbrengt die zijn beweringen kunnen ondersteunen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, *quod non in casu*, zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing.

Wat de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad erop dat het weerlegbaar vermoeden vervat in genoemd artikel pas ontstaat wanneer de reeds ondergane vervolging of ernstige schade door de asielzoeker afdoende is aangetoond conform de principes vastgelegd in artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, namelijk aan de hand van bewijsstukken of, bij gebrek hieraan, volgens de cumulatieve voorwaarden ter zake bepaald. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas, kan de schending van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet niet dienstig worden aangevoerd.

2.12. Verder blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier (COI Focus "*Libanon: Leefomstandigheden in de Palestijnse kampen*" van 12 juni 2015 en *Syria Regional Crisis Response* januari-december 2014, mid-year review), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNRWA tot op heden actief fondsen verzamelt voor de financiering van bijkomende maatregelen die de UNRWA wenst te treffen in het licht van de impact van het Syrische conflict. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, 'emergency cash' voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt dat UNRWA heden nog steeds instaat voor de basisvoorzieningen in de vluchtelingenkampen te Libanon op het vlak van gezondheidszorg, voedsel, onderwijs, huisvesting, enz., en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Verzoeker voert aan dat uit de beschrijving van het strategisch plan niet blijkt dat UNRWA nog steeds in staat is om de opdracht waarmee het belast is te vervullen, integendeel. Hij brengt evenwel geen concrete informatie bij waaruit zou kunnen blijken dat de fondsen niet effectief werden vrijgemaakt en dat het plan als dusdanig niet geïmplementeerd kon worden. Voorts is het niet omdat er slechts 26% van de gevraagde fondsen verzameld werden, zoals blijkt uit *Syria Regional Crisis Response* januari-december 2014, mid-year review, dat hieruit dient afgeleid te worden dat UNRWA haar opdracht niet meer kan vervullen. Verzoeker gaat er met zijn betoog overigens aan voorbij dat deze fondsen bedoeld zijn voor de financiering van **bijkomende** maatregelen die de UNRWA wenst te treffen in het licht van de impact van het Syrische conflict. De Raad herhaalt dat uit de COI Focus "*Libanon: Leefomstandigheden in de Palestijnse kampen*" van 12 juni 2015 en uit de *Syria Regional Crisis Response (january-december 2014) mid-year review* van UNRWA duidelijk blijkt dat UNRWA heden nog steeds instaat voor de basisvoorzieningen in de vluchtelingenkampen te Libanon op het vlak van gezondheidszorg, voedsel, onderwijs, huisvesting, enz., en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren. Dit wordt andermaal bevestigd in het rapport van Danish Immigration Services, "*Stateless Palestinian Refugees in Lebanon – Country of Origin Information for Use in the Asylum Determination Process*" van oktober 2014.

Verzoeker werpt op dat de informatie vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat UNRWA nog steeds haar opdracht kan uitvoeren in Libanon erg gedateerd is, doch hij brengt zelf geen informatie bij waaruit kan blijken dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in Libanon of dat UNRWA haar opdracht niet meer kan vervullen. Waar hij in dit verband uitgebreid ingaat op de budgettaire tekorten van UNRWA, wijst de Raad erop dat uit de recente informatie toegevoegd aan de verweernota (bijlage i t.e.m. v) blijkt dat een oproep van UNRWA begin augustus 2015 er voor gezorgd heeft dat donoren ondertussen 207 miljoen dollar hebben toegezegd, wat bijna 50% van de nodige fondsen betreft, en dat bijkomende donaties verwacht worden.

In de mate verzoeker nog aanhaalt dat de stelling van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat het bestaan van een *Regional Response Plan* aangeeft dat UNRWA haar rol vervult niet strookt met de informatie die terug te vinden is in de COI Focus "*Libanon: Leefomstandigheden in de Palestijnse kampen*" van 12 juni 2015 en hij uitvoerig uit deze informatie citeert om aan te tonen dat de gevolgen van het Syrische gewapend conflict en toestroom van vluchtelingen een impact hebben op de situatie in Libanon en in de vluchtelingenkampen, dient te worden opgemerkt dat dit gegeven op zich niet betwist wordt door de commissaris-generaal, noch door de Raad. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met het gegeven dat verzoeker voor zijn komst naar België in het vluchtelingenkamp Rashidieh verbleef, dat de influx van Syrische vluchtelingen een impact heeft op het leven in Libanon, en dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de vluchtelingenkampen erbarmelijk kunnen zijn. Het louter verwijzen naar de algemene situatie in het land van gewoonlijk verblijf is echter niet voldoende om aan te tonen dat verzoekers vertrek uit Libanon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil en waardoor hij verhinderd werd de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit dient *in concreto* aangetoond te worden (HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 64-65). Met de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen in het bijzonder, en naar de invloed van het gewapend conflict in Syrië op de situatie in Libanon slaagt verzoeker er evenwel niet in concreet aannemelijk te maken dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon in persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie bevond.

Zo uit de beschikbare informatie blijkt dat de aandacht van de donoren verschoven is naar de Syrische crisis en dit onrechtstreeks een impact heeft gehad op de fondsen beschikbaar voor de reeds bestaande *emergency appeals* en andere activiteiten die gefinancierd worden door middel van de vrijwillige bijdragen voor donoren, blijkt uit dezelfde informatie ook dat, behoudens de stopzetting van het Emergency Program in Nahr el-Bared, UNRWA niet hoeft te snoeien in haar dienstverlening naar Palestijnse vluchtelingen in Libanon toe teneinde noodhulp aan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië te kunnen verschaffen (zie COI Focus "*Libanon: Leefomstandigheden in Palestijnse kampen*" van 12 juni 2015, p. 12). Er kan aldus geenszins gesteld worden dat UNRWA niet langer in staat zou zijn om bijstand te leveren. Verzoeker toont met de argumentatie in het verzoekschrift geenszins aan dat de UNRWA-bijstand in zijn hoofde overeenkomstig de tweede zinsnede van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie "om welke reden ook is opgehouden te bestaan". Nergens uit verzoekers verklaringen blijkt overigens dat hij tot de zogenaamde *special hardship cases* behoort of dat hij beroep diende te doen op *Emergency Program* (zie ook verder). Bijgevolg kan verzoeker evenmin stellen dat het voor UNRWA onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

De Raad treedt bovendien de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze in de bestreden beslissing benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precare omstandigheden leeft – hetgeen ook blijkt uit het rapport van de Danish Immigration Service's fact finding mission to Beirut, Lebanon getiteld "*Stateless Palestinian Refugees in Lebanon – Country of Origin Information for Use in the Asylum Determination Process*" van oktober 2014 –, waardoor verzoeker niet kan volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon in het algemeen en Rashidieh in het bijzonder, maar hij concreet aannemelijk dient te maken dat hij bij terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet loopt. Uit verzoekers eigen verklaringen blijkt evenwel dat zijn individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is. Er wordt dienaangaande in de bestreden beslissing terecht aangehaald als volgt: "(...) *Allereerst moet er worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden problemen met de Libanese autoriteiten of met welke Palestijnse groepering dan ook. Bijgevolg kan er evenmin geloof worden gehecht aan problemen die daaruit voortvloeien, in casu de voorgehouden problemen die uw zonen zouden kennen en uw bewering dat ze door uw problemen niet naar school kunnen gaan. Vervolgens moet er worden vastgesteld dat u zelf verklaart dat u bij een eventuele terugkeer beroep kan doen op de bijstand van de UNRWA. Hoewel u in het buitenland verblijft, beschikt u klaarblijkelijk over een aangepaste UNRWA registratiekaart waarop enkel u en uw zonen voorkomen (CGVS 18/05/2015, p. 1, 25). Na uw scheiding zouden uw twee kinderen bij uw ouders verblijven (CGVS 18/05/2015, p. 2). Uit uw verklaringen kan worden afgeleid dat uw ouders en uw andere familieleden tot op heden bijstand verkrijgen van de UNRWA (CGVS 18/05/2015, p. 4, 5, 15). Bovendien blijken uw vader en uw twee broers nog uitbetaald te worden door Fatah (CGVS 18/5/2015, p. 3, 4). Daarnaast werken ze in de landbouwsector (CGVS 6/02/2015, p. 2, 6). Een andere broer is voetballer en krijgt, een weliswaar lage, verloning van Fatah uitbetaald (CGVS 18/05/2015, p. 3)(CGVS 6/02/2015, p. 5). Uw vader, een gediplomeerd ingenieur, is eigenaar van zijn huis en uw getrouwde broer is in staat om een huis te huren (CGVS 18/5/2015, p. 2, 3, 14, 15). Zelf heeft u een diploma van de middelbare school aangezien u verklaart dat u was begonnen met een universitaire opleiding. In Libanon werkte u zowel in loonverband als zelfstandige in de bouwsector (sanitair en verwarming). In België leerde u het vak van kapper en u werkt hier ook als kapper. Tot slot beschikt u in Libanon klaarblijkelijk nog over familieleden die buiten het vluchtelingenkamp wonen (CGVS 18/05/2015, p. 6, 15)(CGVS 6/02/2015, p. 3, 6).*"

In zoverre verzoeker het Commissariaat-generaal verwijt er verkeerdelijk van uit te gaan dat de UNRWA-bijstand zal hervatten indien hij zou terugkeren naar Libanon, kan hij geenszins worden gevolgd. Immers, aan verzoeker werd uitdrukkelijk gevraagd of zijn familie wel hulp van UNRWA zou krijgen indien hij zou terugkeren naar Libanon, waarop verzoeker duidelijk bevestigend antwoordde (zie gehoorverslag CGVS 18 mei 2015, p. 5). Verzoeker bevestigde voorts dat zijn familie nog steeds steun kreeg van UNRWA, dat zij elke drie maanden een voedselpakket kregen en beroep kunnen doen op medische hulp (zie gehoorverslag CGVS 18 mei 2015, p. 5). Waar verzoeker overigens betoogt dat zijn familie tot de *special hardship cases* behoort, dient de Raad vast te stellen dat verzoeker deze bewering niet alleen geenszins staft, maar dat zijn verklaringen over de bijstand die zij (in het verleden dan wel nu) van UNRWA ontvangen niet stroken met de hulp die in het kader van het Special Hardship Programme (SHP) geboden wordt (zie bijlage vi toegevoegd aan de verweernota). Zo wordt aan personen die tot de *special hardship cases* behoren niet alleen voedselhulp, maar ook financiële bijstand verleend, een gegeven dat verzoeker met betrekking tot zijn familie nadrukkelijk ontkent.

Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat er welbepaalde criteria moeten vervuld worden alvorens een familie toegelaten wordt tot het SHP. Eén van deze criteria betreft de afwezigheid van een gezonde volwassen man tussen de leeftijd van 19 en 60 jaar. Verzoekers bewering dat zijn ouders en kinderen tot de *special hardship cases* behoren rijmt dan ook niet met zijn verklaring dat zijn zonen geen bijstand krijgen omdat hij in het buitenland verblijft. Verzoekers bewering dat hij en zijn familie tot de *special hardship cases* behoren wordt overigens andermaal tegengesproken door de ter zitting neergelegde attesten van UNRWA, waarin wordt geattesteerd dat zij niet genieten van het "poverty program" van UNRWA. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, kan uit deze attesten echter niet blijken dat hij geen aanspraak zou kunnen maken op bijstand van UNRWA in geval van terugkeer naar Libanon.

Waar verzoeker voorts poogt de motieven aangaande zijn socio-economische situatie te weerleggen of te ontkrachten, wijst verwerende partij er in de verweernota terecht op dat er enkele kanttekeningen kunnen gemaakt worden bij verzoekers algehele geloofwaardigheid. Immers, tijdens verzoekers huidige (negende) asielaanvraag komt plots aan het licht dat hij zelfs over een zeer eenvoudige zaak zoals zijn opleidingsniveau gelogen heeft (zie gehoorverslag CGVS 18 mei 2015, p. 15). Bovendien heeft verzoeker vier asielaanvragen lang steeds verklaard geen lid te zijn geweest van een partij of organisatie, en maakt hij pas tijdens zijn huidige asielaanvraag melding van de politieke affiliatie van zijn broers en vader. Het gegeven dat verzoeker afwijkende verklaringen heeft afgelegd over zijn persoonlijk profiel, zijn opleidingsniveau en het politiek profiel van zijn familieleden ondermijnt naar het oordeel van de Raad op ernstige wijze de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over het gebrek aan bijstand van UNRWA, de kwaliteit van zijn huisvesting, zijn tewerkstellingsperspectieven en de huidige socio-economische situatie van zijn familieleden.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook op goede gronden dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. Verzoeker brengt met de loutere verwijzing naar de schrijnende levensomstandigheden in de Palestijnse vluchtelingenkampen in het algemeen en in Rashidieh in het bijzonder en met de argumentatie dat uit het feit dat hij in het verleden heeft gewerkt, gezien de gewijzigde situatie, niet kan worden afgeleid dat hij in geval van terugkeer naar Libanon opnieuw werk zou kunnen vinden, dat de werkloosheidscijfers in de vluchtelingenkampen in Libanon enorm hoog zijn en dat jobs door de instroom van Syrische vluchtelingen nog schaarser worden, evenmin concrete elementen aan waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen in geval van terugkeer naar het kamp waar hij verbleef. De Raad wijst er in dit verband op dat socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, slechts relevant zijn in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. *In casu* zijn er geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in verzoekers hoofde suggereren. Zo blijkt uit zijn verklaringen dat hij in Libanon over een familiaal netwerk beschikt waarvan redelijkerwijs kan aangenomen worden dat hij hier bij terugkeer op kan steunen, dat verzoekers vader eigenaar is van een huis (zie gehoorverslag CGVS 6 februari 2015, p. 3) en dat verzoeker nog steeds contact onderhoudt met zijn familie, zodat er kan worden aangenomen dat hij onderdak kan krijgen bij zijn familie, dit tot wanneer hij financieel in staat is om in zijn eigen levensonderhoud te voorzien. Voorts benadrukt de Raad dat de loutere omstandigheid dat verzoeker het risico loopt moeilijk werk te vinden in Libanon omdat Syrische vluchtelingen in zijn land van gewoonlijk verblijf bereid zijn aan een veel lager loon te werken en zij hierdoor de beschikbare arbeidsplaatsen voor laag – of ongeschoolde arbeidskrachten inpalmen, niet volstaat om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te rechtvaardigen. De impact van de toestroom van Syrische vluchtelingen op de Libanese arbeidsmarkt betreft immers een problematiek die Libanon in het algemeen, en dus ook laag – of ongeschoolde Libanese burgers, treft. Rekening houdend met het feit dat verzoeker zijn middelbaar diploma heeft behaald, dat hij universitair studies heeft aangevat (doch niet beëindigd heeft), dat hij blijkens zijn verklaringen gedurende jaren werkzaam is geweest als bewaker voor Fatah, alsook in de bouwsector en hij in België het vak van kapper geleerd heeft en ook als kapper heeft gewerkt, kan er naar mening van de Raad redelijkerwijs van uitgegaan worden dat verzoeker over de nodige professionele ervaring, scholing en connecties beschikt om in staat zijn om in Libanon aan werk te geraken zodat hij in het levensonderhoud van zijn gezin kan voorzien.

De Raad benadrukt in dit verband nog dat van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, met verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 EVRM, slechts gewag kan worden gemaakt indien de slechte behandeling een “minimum level of severity” bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162). Terzelfder tijd heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op mishandelingen als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). Verzoeker moet derhalve zelf concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen en hij kan hierbij niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen in het bijzonder, en naar de invloed van het gewapend conflict in Syrië op de situatie in Libanon, maar hij dient concreet aannemelijk te maken dat hij bij een terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 3 EVRM loopt.

Ten overvloede benadrukt de Raad nog dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt, noch een situatie is die gelijk kan gesteld worden met “een situatie van ernstige onveiligheid” waarbij het “de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is”. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden of tot een situatie van ernstige onveiligheid te besluiten moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Verzoeker maakte doorheen zijn verklaringen geen gewag van dergelijke problemen en hij maakt met de algemene beschouwingen in het verzoekschrift dan ook niet aannemelijk dat er in zijn hoofde sprake is van discriminatie die zijn leven in zijn land van herkomst ondraaglijk maakt.

De Raad erkent dat de situatie van de Palestijnse vluchtelingen in Libanon zorgwekkend is doch oordeelt dat het loutere feit Palestijns vluchteling te zijn in Libanon en het daaraan gekoppeld ontzegd zijn van algemene rechten op zich onvoldoende is om te besluiten dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een situatie van ernstige onveiligheid of een reëel risico op het lijden van ernstige schade dient te worden aangenomen. De algemene stelling in het verzoekschrift dat de situatie van de Palestijnse vluchtelingen doelbewust door de Libanese overheid werd gecreëerd en dat de Libanese overheid ten volle verantwoordelijk is voor de socio-economische en humanitaire omstandigheden en de algemene verwijzing naar de informatie toegevoegd aan het verzoekschrift waaruit onder meer blijkt dat het beleid van de Libanese overheid ten aanzien van de Palestijnse vluchtelingen op haar grondgebied er een is van systematische discriminatie en marginalisatie en dat de discriminatie van Palestijnse vluchtelingen verankerd is in de Libanese wetgeving, volstaat bijgevolg niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van gewoonlijk verblijf werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat hij zich bevindt in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstig schade bestaat. Iedere asielaanvraag moet op individuele basis en op eigen merites worden onderzocht. Verzoeker dient dan ook *in concreto* aan te tonen dat er in zijn hoofde sprake is van ernstige discriminatie vanwege de Libanese autoriteiten of van een voortdurende en systematische schending van zijn fundamentele mensenrechten waardoor het leven in zijn land van gewoonlijk verblijf ondraaglijk wordt, alwaar hij in gebreke blijft. Verzoeker heeft immers op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van het feit dat hij persoonlijk het slachtoffer was van ernstige discriminatie vanwege de Libanese autoriteiten en uit niets blijkt dat hij, daargelaten de door hem aangehaalde doch ongeloofwaardig bevonden problemen met PFLP-GC, de Libanese autoriteiten en Hamas, problemen kenden met de Libanese autoriteiten of met milities en groepen. Integendeel, dient nogmaals herhaald dat zoals hoger uiteengezet *in casu* dient te worden vastgesteld dat uit verzoekers eigen verklaringen blijkt dat zijn individuele situatie in Libanon behoorlijk was. Verzoeker brengt geen concrete op zijn persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is

van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Waar verzoeker nog meent de *MSS*-benadering zoals toegepast in het arrest *Sufi en Elmi* naar analogie toepasbaar is op de situatie van Palestijnse vluchtelingen in Libanese vluchtelingenkampen, kan hij niet worden bijgetreden. De Raad wijst er te dezen op dat opdat de overwegingen in het arrest *Sufi en Elmi* van 28 juni 2011 naar analogie kunnen toegepast worden, verzoeker dient aan te tonen dat hij zich in een gelijkaardige situatie bevindt of dat de situatie in Libanon vergelijkbaar is met de situatie in Somalië, *quod non in casu*. Immers, daar waar Somalië sinds 1991 niet meer beschikt over een functionerende centrale regering, is dat in Libanon wel het geval. Voorts is er heden in Libanon, dit in tegenstelling tot Somalië, geen sprake van een gewapend conflict, noch kan gesteld worden dat de Libanese overheid weigert om (inter)nationale hulporganisaties toe te laten in de vluchtelingenkampen (getuige de informatie vervat in het administratief dossier en de diverse rapporten waarnaar verzoeker verwijst). Voorts is het gehele Libanese grondgebied onder de volledige controle van de Libanese overheid, noch kan gesteld worden dat de kampbewoners in Libanon geen toelating hebben om de kampen te verlaten en er aldus opgesloten leven.

Gelet op bovenstaande vaststellingen dient verzoekers situatie dan ook beoordeeld te worden volgens de maatstaf die het EHRM gehanteerd heeft in de zaak *N. v. Verenigd Koninkrijk* (nr. 26565/05) van 27 mei 2008 (zie EHRM, *S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk*, 29 januari 2013, § 92). Dit impliceert dat er sprake moet zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, 27 mei 2008, § 42). Verzoeker dient derhalve aan te tonen dat zijn levensomstandigheden in Libanon precair zijn, dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Zoals hoger uiteengezet, blijkt uit verzoekers eigen verklaringen evenwel dat zijn individuele situatie in Libanon naar omstandigheden behoorlijk is. Bijgevolg kan verzoeker geenszins volhouden dat er in zijn hoofde sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn.

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas en mede in acht genomen het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

2.13. Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Libanon blijkt bovendien uit de COI Focus Libanon "*Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon*" d.d. 12 september 2014, toegevoegd aan het administratief dossier, dat de Libanese overheid de terugkeer van Palestijnen niet verhindert. De Libanese autoriteiten reiken reisdocumenten uit aan Palestijnen die bij de UNRWA en/of bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreeerde vluchtelingen zonder problemen naar de mandaatgebieden kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is. Verder blijkt dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan, los van een zekere administratieve inertie, zijn medewerking verleent. Alhoewel de procedure weliswaar enige tijd in beslag kan nemen, worden er immers geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. Uit deze informatie blijkt voorts dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed heeft op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreeerde Palestijnen. Cedoca heeft deze informatie in september 2014 nogmaals afgetoetst bij Human Rights Watch, dat als eerste berichtte over de restricties opgelegd aan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië voor het betreden van Libanees grondgebied. De expert Libanon van Human Rights Watch stelde tot op heden geen enkele informatie te hebben ontvangen die zou suggereren dat Palestijnen uit Libanon (Palestinian Refugees from Lebanon, PRL) moeilijker opnieuw toegang tot het grondgebied zouden krijgen ten gevolge van de restricties opgelegd aan Palestijnen uit Syrië (PRS). Andere in september 2014 door Cedoca gecontacteerde objectieve bronnen, waaronder UNRWA, bevestigen bovenstaande informatie. De Raad stelt vast dat Cedoca de informatie vervat in de COI Focus van 12 september 2014 gebaseerd heeft op een zo ruim mogelijk aanbod aan zorgvuldig geselecteerde bronnen, die aan elkaar werden getoetst. Cedoca contacteerde zowel overheden als internationale organisaties, lokale ngo's, een academicus en

een ervaringsdeskundige. Een overzicht van de geraadpleegde bronnen is opgenomen in de bibliografie achteraan het document.

Vooralsnog zijn er aldus geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde UNRWA-Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Dit kan evenmin blijken uit het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde rapport van de Immigration and Refugee Board of Canada van 19 februari 2014.

Verzoeker voert aan dat de bronnen aangehaald in het COI-Focus niet verifieerbaar zijn daar de e-mails en transcripties van de telefoongesprekken waarnaar verwezen wordt niet zijn opgenomen in de COI Focus zodat de juistheid van de informatie niet kan worden nagegaan. Verzoeker kan in zijn betoog evenwel niet worden gevolgd. De COI Focus steunt onder meer op de expertise van Human Rights Watch, daar deze als eerste berichtte over de restricties opgelegd aan PRS voor het betreden van Libanees grondgebied. Verder werd contact opgenomen met de Identificatiecel, directie Controle Binnenland, sectie Verwijdering van de dienst Vreemdelingenzaken omdat deze cel ervaring heeft met de identificatie en repatriëring van Palestijnen uit Libanon. De International Organization for Migration (IOM) te Brussel werd gecontacteerd, omdat deze instantie reeds verschillende bij UNRWA geregistreerde Palestijnen heeft bijgestaan bij hun terugkeer naar Libanon. Er werd contact opgenomen met de afgevaardigde Consulaire Zaken bij de Palestijnse Vertegenwoordiging voor België, de Europese Unie (EU) en Luxemburg, daar het logischerwijze eigen is aan zijn functie om informatie te kunnen verschaffen over de terugkeermogelijkheden van Palestijnen naar Libanon. De onderzoeksdienst van de Zweedse asielinstantie Migrationsverket werd geconsulteerd omdat deze dienst in de context van de oorlog in Syrië in april 2013 een *fact finding mission* had uitgevoerd naar Libanon. De verantwoordelijke voor de begeleiding van vrijwillige terugkeer naar Libanon van IOM Oslo werd bevraagd, omdat hij een ruime ervaring heeft met het begeleiden van de terugkeer van Palestijnse vluchtelingen naar Libanon. H. S., Professor Sociologie aan de American University (AUC) van Beiroet, werd op zijn beurt gecontacteerd omdat hij een autoriteit is met betrekking tot Palestijnse aangelegenheden in Libanon. Er werd contact opgenomen met de voorzitter van de lokale mensenrechtenorganisatie Palestinian Human Rights Organization (PHRO), omdat deze organisatie rapporten schrijft en campagne voert voor de rechten van Palestijnen in Libanon. De directeur van de "NGO Najdeh" werd op zijn beurt bevraagd omdat deze NGO instaat voor ontwikkelingsprojecten in de Palestijnse vluchtelingenkampen en die samen met lokale en internationale organisaties campagne voert voor de rechten van Palestijnen. Zoals blijkt uit het voorgaande wordt in de COI Focus Libanon "*Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon*" d.d. 12 september 2014 wel degelijk gepreciseerd waarom bepaalde personen of instellingen gecontacteerd werden. Eveneens wordt toegelicht welke de redenen zijn die toelaten hun betrouwbaarheid aan te nemen. De Raad stelt vast dat Cedoca zowel overheden als internationale organisaties, lokale ngo's, een academicus en een ervaringsdeskundige contacteerde, dat alle referenties volledig en consulteerbaar werden opgenomen in de bibliografie van voornoemde COI Focus en dat al de door Cedoca gecontacteerde bronnen specialisten ter zake betreffen die door hun positie, hun werkterrein en datum van het telefonisch gesprek of het e-mailverkeer traceerbaar zijn. Verzoeker kan dan ook niet ernstig volhouden dat het CGVS "*heeft nagelaten deze mogelijkheid tot terugkeer aan de praktijk te toetsen.*", noch dat "*de bronnen aangehaald in de COI Focus niet verifieerbaar zijn.*". De Raad wijst er te dezen nog op dat de door de gecontacteerde personen en instellingen verschaft informatie wordt weergegeven in de COI Focus, die deel uitmaakt van het administratief dossier en waarnaar de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst. Verzoeker heeft derhalve kennis kunnen nemen van deze informatie en wordt dus wel degelijk in staat gesteld om deze tegen te spreken en hiertegen in het kader van onderhavig beroep alle nuttig geachte verweermiddelen te laten gelden, hetzij door de betrouwbaarheid en de objectiviteit van de bewuste informatie te weerleggen, hetzij door de correctheid van de door hoger genoemde bronnen verschaft informatie met andersluidende objectieve informatie te ontkrachten, wat hij *in casu* ook tracht te doen op pagina 26 tem 29 van zijn verzoekschrift.

De Raad benadrukt te dezen nog dat uit de lezing van het verslag aan de Koning bij artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen blijkt dat de verplichtingen vervat in voornoemd wetsartikel enkel betrekking hebben op informatie waarbij de *feitelijke aspecten van een asielrelaas gecontroleerd worden* (Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen, Verslag aan de Koning, B.S. 27 januari 2004, p. 4630). Dit wordt overigens bevestigd in het advies 34.745/4 van de afdeling wetgeving van de Raad van State bij het KB van 11 juli 2003, dat stelt: (...) *In wezen aanvaardt de Raad van State dat de Commissaris-generaal zich mag baseren op informatie die hij in zijn bezit heeft om de vrees die een asielaanvrager aanvoert tegen te spreken, op voorwaarde dat de bron van de*

informatie, de juiste identiteit van de persoon die die informatie heeft verstrekt, de gegrondheid ervan en de wijze waarop die informatie is ingewonnen worden weergegeven in de beslissing of, op zijn minst, in het administratief dossier. Zo niet zijn de asielzoekers niet in staat die informatie tegen te spreken en kan de Raad van State zijn wettigheidscontrole niet uitoefenen.” (B.S. 27 januari 2004, p. 4636). Uit de rechtspraak van de Raad van State (RvS 24 februari 2015, nr. 230.301) blijkt overigens duidelijk dat voornoemd artikel enkel om inlichtingen gaat die via telefoon of e-mail werden verkregen van een persoon of een instelling om een in het door de vreemdeling gegeven asielrelaas voorkomend feitelijk aspect na te gaan. Het gaat daarbij echter niet om inlichtingen die werden verkregen voor het opstellen van algemene rapporten waarin de situatie of een deelaspect ervan in een bepaald land wordt beschreven met het oog op een latere toetsing van asielaanvragen. Rekening houdend met voornoemd verslag aan de Koning, het advies van de Raad van State en de rechtspraak van dit rechtscollege, besluit de Raad dat de COI Focus Libanon *“Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon”* d.d. 12 september 2014, dat een algemeen rapport betreft waarin de mogelijkheden voor Palestijnen om terug te keren naar het Libanese grondgebied beschreven wordt, dit met het oog op een toetsing van asielaanvragen, en dat geen betrekking heeft op de feitelijke aspecten van verzoekers asielrelaas, noch wordt gebruikt om de vrees van verzoeker tegen te spreken, niet onder het toepassingsgebied van voormeld KB valt zodat de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 26 van dit KB te dezen dan ook niet dienstig is.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de bekritiseerde COI Focus werd opgesteld door een onafhankelijke ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft onjuiste informatie weer te geven waardoor aldus de nodige garanties inzake objectiviteit zijn geboden. De informatie vervat in de bekritiseerde COI Focus is op een zorgvuldige wijze verzameld en schetst op een objectieve en onpartijdige manier een beeld over de terugkeermogelijkheden van Palestijnen naar Libanon. Verzoeker toont op generlei wijze aan dat deze informatie onjuist zou zijn. Immers, waar verzoeker aanvoert dat op de website van de Libanese ambassade te Brussel te lezen staat dat Palestijnen voor de aanvraag van een nieuw reisdocument onder andere ofwel een verblijfsvergunning ofwel een attest waaruit blijkt dat ze de procedure voor het bekomen van een verblijfskaart gestart zijn moeten kunnen voorleggen en hij betoogt dat hij geen Belgische verblijfskaart zal kunnen voorleggen waardoor hij niet voldoet aan de voorwaarden vermeld op de website van de Libanese ambassade en hij derhalve niet in aanmerking komt voor de aanvraag van een reisdocument, wijst de Raad erop dat uit de als bijlage aan de verweernota gevoegde de COI Focus *“Libanon: Aanvraag van een nieuw reisdocument voor Palestijnen”* dd. 16 januari 2015 blijkt dat met de op de website van de Libanese ambassade genoemde vereiste bedoeld wordt op een document dat bewijst dat de aanvrager van het reisdocument wel degelijk in België verblijft, zonder dat dit een verblijfskaart *sensu stricto* betreft. In dat opzicht volstaat in principe eveneens een document ter staving van een aan de gang zijnde of beëindigde asielprocedure in België.

In zoverre verzoeker nog verwijst naar een rapport van de Immigration and Refugee Board van Canada en waaruit blijkt dat Palestijnse vluchtelingen die vanuit Canada naar Libanon wensen terug te keren moeten beschikken over een permanent verblijfsrecht in Canada, en hij vervolgens stelt dat mogelijk is dat de Libanese ambassade in België gelijkaardige eisen stelt, beperkt verzoeker zich tot het uiten van hypothesen en vermoedens die niet van aard zijn om de informatie verstrekt door de Libanese ambassade te Brussel te ontkrachten.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Verzoeker legt ter zitting nog een artikel neer met betrekking tot de beslissing van het ICAO om enkel nog machinaal leesbare reisdocumenten toe te laten om te reizen. Hieruit blijkt dat de handgeschreven Palestijnse reistitels hieraan niet voldoen, hetgeen terugkeer naar het mandaatgebied verhindert. De inhoud van dit artikel is evenwel niet voldoende om voorgaand besluit om te buigen. Immers, de Raad leest in het artikel in kwestie dat het soevereine prerogatief is van iedere staat om te beslissen of zij houders van niet machinaal leesbare paspoorten al dan niet toelaat op haar grondgebied. Uit de door verzoeker bijgebrachte informatie kan niet blijken dat de Libanese autoriteiten houders van door hen uitgegeven (handgeschreven) paspoorten de toegang tot het Libanese grondgebied zullen weigeren.

2.14. Voorts blijkt uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon *“De veiligheidssituatie in Libanon”* van 11 mei 2015, toegevoegd aan het administratief dossier) dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon nog steeds grotendeels bepaald wordt door de situatie in

Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, politiek gemotiveerde moorden en grensgeweld. Het geweld concentreerde zich hoofdzakelijk in de gevestigde frontlinies in de grensstreek met Syrië, de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en Tripoli. Vooral de eerste helft van 2014 werd gekenmerkt door een sterke toename van autobommen waarbij de meerderheid van de slachtoffers burgers waren. Het gros van deze aanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij werden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut geviséerd. Sinds april 2014 is er evenwel een militair veiligheidsplan van kracht in Tripoli, de Bekaa en de Akkar-regio. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen nam de schaal van het geweld, alsook het aantal burgerdoden sinds de tweede helft van 2014 beduidend af. Zo vindt er sinds april 2014 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities in Tripoli. Wel vond in januari 2015 een dubbele zelfmoordaanslag plaats waarbij een gering aantal burgerdoden te betreuren viel. Het geweld escaleerde evenwel niet. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Anno 2015 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de regio Bekaa (Hermel, Arsal, Baalbek) en Akkar. Jihadistische groeperingen richten hun pijlen hoofdzakelijk op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra, en het Libanese leger. Bij dit soort aanvallen op militaire controleposten of patrouilles vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers. Wel vonden in augustus en oktober 2014 drie grootschalige en langdurige gewapende confrontaties plaats waarbij tientallen burgerslachtoffers vielen. Sinds november 2014 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Het leger heeft in het voorbije jaar de in de grensregio aanwezige troepen versterkt. Syrische rebellengroepen voeren voorts raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Sinds de tweede helft van 2014 namen deze aanvallen in intensiteit af. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Wel vonden er in 2014 en 2015 voor het eerst sinds 2006 kleine vergeldingsacties plaats langs beide zijden. Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geviséerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij hoofdzakelijk in de grenszone in het oosten en het noorden van Libanon ook burgerslachtoffers zijn gevallen ten gevolge van invallen en raketaanvallen vanwege Syrische rebellengroeperingen en aanvallen vanwege het Syrische leger en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist dit besluit op generlei wijze, noch brengt hij informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dienvolgens wordt de analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in Libanon door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.15. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot

twee maal toe werd gehoord. Tijdens deze interviews kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.16. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat wordt verzoeker conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de vreemdelingenwet uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Verzoeker toont voorts niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn.

2.17. Waar verzoeker *in fine* vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS